

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania J.B., T.B. i A.B. (w miejsce zmarłego K.B.)
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 października 2023 r.,
skargi kasacyjnej K.B. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w Bielsku-Białej
z dnia 26 listopada 2020 r., sygn. akt VI Ua 16/20,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

M.G.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej wyrokiem z dnia 26 listopada 2020 r. oddalił apelację wniesioną przez odwołującego się K.B. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych W Bielsku-Białej z dnia 8 lipca 2020 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 16 lipca 2019 r., którą odmówiono przyznania odwołującemu się prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Następcy prawni K.B.: J.B., T.B. i A.B. wnieśli do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 26 listopada 2020 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając naruszenie przepisów postępowania, to jest art.

378 § 1 i art. 382 k.p.c. oraz art. 278 k.p.c., a także przepisów prawa materialnego, to jest art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący, powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnieśli, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurej, sprzeczność wykładni lub stosowania

prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPIUS 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek w oczywisty sposób nie spełnia określonych wyżej warunków przede wszystkim z tej przyczyny, że skarżący nie uzasadniają, choć jest to ich obowiązkiem, z jakich przyczyn – w ich opinii – ich skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania niezawierający odpowiedniego wyводу jurydycznego, z którego wynika, w jaki sposób doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa, uniemożliwia natomiast poddanie skargi merytorycznemu rozpoznaniu.

Należy także dodać, że jeśli chodzi o podstawy skargi kasacyjnej i ich uzasadnienie, to Sąd Najwyższy przystępuje do oceny tej części skargi dopiero po jej przyjęciu, na etapie merytorycznego rozpoznania. Konieczne jest więc, aby oba te elementy (uzasadnienie podstaw zaskarżenia i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania) funkcjonowały niezależnie od siebie i odrębnie

(autonomicznie). Z tej przyczyny, jedynie na marginesie wcześniejszych rozważań, Sąd Najwyższy uważa za stosowane podkreślić, że skarżący, również w podstawach zaskarżenia, w istocie podejmują próbę podważenia dokonanej przez Sąd drugiej instancji oceny dowodów oraz poczynionych przez ten Sąd ustaleń faktycznych. Tymczasem, podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), co oznacza, że w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania Sąd Najwyższy nie mógłby uwzględnić zarzutów w tym przedmiocie, będąc związanym ustaleniami faktycznymi dokonany przez Sąd Apelacyjny (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Podsumowując, Sąd Najwyższy jest zatem zdania, że skarżący nie zdołali wykazać potrzeby poddania ich skargi kasacyjnej merytorycznemu rozpoznaniu ze względu na oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia. Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

M.G.

[a!]